

NO SÓN 5 DIES, SÓN 10 ANYS DE RETALLADES. SE'NS PIXEN A SOBRE I ENS DIUEN QUE PLOU!

Ja fa anys que als centres educatius públics se sent una remor que no és silenciada ni pel fetitxisme de l'enlluernadora tecnologia ni per la tornada de l'ús pervers de conceptes com *qualitat*, *excel·lència*, *inclusió* o *innovació* que ens canta el Departament d'Educació als mitjans o als textos normatius. Aquesta remor és la de la constatació del deteriorament de l'educació pública: disminució dels nivells reals d'assoliment dels alumnes, segregació i pèrdua d'igualtat d'oportunitats van de la mà de l'empitjorament de les condicions laborals de les treballadores. Ras i curt: se'ns pixen a sobre i ens diuen que plou.

El passat 10 de febrer ens va arribar l'últim pas de rosca: Cambrai anunciava mesures de manera unilateral entre les quals s'inclouia l'avançament de l'inici de curs. D'aleshores ençà, el Departament ha mobilitzat totes les seves forces mediàtiques per tal de desacreditar la protesta docent i sindical. Des que els sindicats es van concentrar davant del Departament exigint negociació i obtenint una resposta negativa, hem assistit al desplegament d'una campanya mediàtica que ha volgut vendre la idea que l'única preocupació que tenim les docents és l'avançament de l'inici de curs i que només ens mouen reivindicacions de millora de les condicions laborals desvinculades del compromís social i pedagògic, mentre que fa quatre dies ens ensabonaven, en lloar la nostra vocació i dedicació en aquests dos anys d'excepcionalitat.

Res més lluny de la realitat: no són 5 dies, són 10 anys de retallades. Ni ens mouen només reivindicacions laborals, perquè tenim molt clar que treballem en un sector estratègic on ens juguem la justícia, la igualtat i la possibilitat de transformar la societat, ni és certa la dicotomia condicions laborals/qualitat i productivitat. Fins i tot posicionaments neoliberals són conscients que les condicions laborals reverteixen en un millor rendiment en el treball. En qualsevol cas, una societat justa no assoleix els seus objectius trepitjant la catifa de la misèria de les seves treballadores.

Per molt maquillatge i manipulació mediàtica que hi esmercin, qualssevol que coneguin mínimament la realitat dels centres, saben que la mesura de l'avançament del calendari, però sobretot l'autoritarisme que exemplifica el seu anunci, han estat només la gota que fa vessar el got. El manteniment de la data d'inici de curs no és la nostra reivindicació única ni principal. A més, les bondats pedagògiques i socials d'aquesta mesura, són més que discutibles. Les direccions, per exemple, ja s'han posat les mans al cap per les dificultats organitzatives que comportaria dur-la endavant, entre d'altres motius, per la manca de garanties de tenir tot el professorat necessari nomenat a finals de juny amb la destinació del nou curs. De totes maneres, ja sembla que clara la intenció d'exigir la presència als centres el juliol, posant així encara més obstacles a la formació del professorat.

Mentre el Cambrai ens ven fum als mitjans, veiem com continua el transvasament de fons públics cap a concerts, fundacions i inversions en projectes poc clars. No obstant això, darrere l'aparador, cada cop està més clar l'elitisme, la segregació i la manca d'estabilitat.

Estem fartes de veure com passen els cursos sense la reversió de les retallades del 2010; fartes d'una gestió de la COVID-19 amb recursos insuficients, protocols canviants i de legitimitat dubtosa; fartes de maniobres per no assumir la responsabilitat d'estabilitzar les treballadores en abús de temporalitat; fartes de la manca de coratge per defensar

el model d'immersió lingüística. Fartes de lleis i decrets que incentiven la jerarquia i el despotisme als centres. Fartes del neoliberalisme educatiu embolcallat per l'autonomia de centres. Fartes de la segregació escolar que empara el model de la doble xarxa publicoconcertada. Fartes que es responsabilitzi les docents de tots els mals de l'escola i la societat. Constatem que la participació i el diàleg són un pur simulacre i que les mesures que es publiciten són d'un cinisme vergonyós.

Fa dues setmanes ens demanàvem si no seria aquesta la gota que faria vessar un got que ja estava fins a dalt. Ho fèiem, però, amb la por que no fos així i tornéssim a entomar el cop amb rebequeria efímera i posterior resignació. Celebrem que no hagi estat així. La indignació s'ha materialitzat en una resposta a l'alçada:

5 jornades de vaga : 15, 16,17 de març, 29 i 30 de març i una llista de [Reivindicacions](#) que denunciïn la situació en la qual ens trobem a l'educació pública.

Davant l'escenari que se'ns presenta, apellem a la responsabilitat de les treballadores perquè es mobilitzin, i a la dels sindicats perquè no es conformin amb engrunes en aquest moment històric. Tenim sobre la taula els ingredients d'un moment clau: la indignació de les treballadores, la clara deriva autoritària del Departament, la unitat sindical tan demanada per les docents i, per acabar-ho d'adobar, aquest cop no tenim l'excusa tan repetida que només un dia de vaga no serveix per a res. Estem davant un moment determinant que ha de marcar la recuperació de la nostra dignitat com a treballadores i el camí a cap una qualitat real de l'educació pública. L'escola és un àmbit privilegiat per lluitar contra la precarietat present i futura de la classe treballadora.

N'estem fartes i encara pretenen pixar-se'ns a sobre. O aixequem el cap ara, o serà molt difícil que això no s'enfonsi.

De manera unitària reclamem i exigim:

- El 6% del PIB per educació com a mínim.
- La reversió de les retallades:
  - Restabliment de l'horari lectiu anterior a les retallades per a tot el personal d'aplicació al curs 2022/23 com a reivindicació irrenunciable.
  - Reducció de les ràtios estructurals. Cap tancament de grups a la Pública.
  - Conversió dels terços de jornada en mitges jornades.
  - Retorn al caràcter lectiu de les dues hores de reducció al personal major de 55 anys.
  - Increment del personal d'atenció directa a l'alumnat
  - Recuperació del poder adquisitiu perdut incloent també el retorn al reconeixement del primer estadi de 9 a 6 anys.
  - Retirada del Decret de Plantilles (39/2014).
  - FP Pública i de qualitat. Equiparació salarial ja!
- La retirada de l'ordre de calendari escolar.
- El no al nou currículum.
- L'estabilització real del personal interí i pacte d'estabilitat.
- L'assumpció de responsabilitat del Departament en la defensa de la immersió lingüística i cobertura legal de tot el personal dels centres.
- Una negociació real i la dimissió del conseller.

CGT Ensenyament